

K A R T S T E V N I N G .

Skyldelingsforretning blir å avholde mandag den 16. des. 1974 kl. 9.00 over skogtelger som ligger innenfor regulert industriområde på Frya.

Møtested: Hovedport for Arsenalet.

Herved varsles De om å møte for å påse at grunnens grenser er riktig påvist:

Som eiere: Jon Ødegård, 2630 Ringeby
 Math. K. Løkken, 2630 Ringeby.
 Erling Nystuen, 2630 Ringeby.
 Berger Skjelle, 2630 Ringeby.
 Inger Nordrum-Olsen, 2630 Ringeby.
 Oddv. Kaurstad, 2630 Ringeby.
 Hans Seielstad, Vestlisvingen 80, Oslo 9.
 Asbj. Afseth, Rosenborggt. 20, Oslo 3.
 Odd Solbrå, Vetlandsv. 67, oslo
 Anders A. Fretheim, 2630 Ringeby.
 Borghild Grasbakken, 2630 Ringeby.
 Bjarne Rudi, 2630 Ringeby.
 Pål Rud, 2630 Ringeby.
 Sig. Gudbrandstuen, 2630 Ringeby.
 Anton Avlestuen, 2630 Ringeby.
 Pål Flatmoen, 2630 Ringeby.
 Rolf Kristian Udmo, Oberst Rhodes vei 60 b, Oslo 11.
 Som kjøper: Ringeby kommune v/ ordf. B. Sæther, 2630 Ringeby.
 Som naboer: N.S.B.'s distr. adm. Parkgt. 12/14, 2300 Hamar.
 Einar Nermoen, 2630 Ringeby
 Pål Dalbakk, 2630 Ringeby.
 Gudbrand Løkken, 2630 Ringeby.

Hver bringer med sine hjemmelsdokumenter på sin eiendom, seneste skjøte, kjøpekontrakt, målebrev, grunnseddel eller lignende.

Denne kartstevning leveres tilbake til oppmålingssjefen i underskrevet stand.

Lovlig varsel motbatt:

Jon Ødegård

Ringeby, 6. des. 1974.

Oppmålingssjefen i

Ringeby
Pål Dalbakk

Deres ref.:

Vår ref.: 16/83-5 3400

Ark.: GBNR - 31/6

KRAV OM ERSTATNING- FRYA INDUSTRIOMRÅDE

Viser til brev av 3. juni 16, med krav om erstatning.

I brevet blir det vist til møtet mellom kommunen og Amundlien den 19. april. Møtet startet med at ordføreren innledet møtet med at kommunen ikke hadde til hensikt å ta opp saken, men at det er viktig for ny politisk ledelse å skaffe seg oversikt over tidligere saker. Det er ikke samsvar mellom ordførerens innledning og det som står i brevet om at partene er enige om hvordan kommunen skal behandle denne saken videre.

Undertegna orienterte formannskapet den 16.juni. 16 om at det er gjennomført et møte med Amundlien og om hvilken prosess denne saken har vært gjennom tidligere. Det ble også orientert om at Kommunen ikke har endret standpunkt i saken. Det betyr at vi står fast på det svaret som ble sendt 12.2.16 om at Ringebu kommune forholder seg til den rettskraftige dommen i saken.

Saksbehandler: Jostein Gårderløkken, tlf. 61283072

Med vennlig hilsen

Jostein Gårderløkken
teknisk sjef

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur, i henhold til interne rutiner.

ADVOKATFIRMAET
JOHNSRUD & CO AS

MNA

Ringebu kommune
Hanstadgt. 4

2630 RINGEBU

ATT: rådmann og ordfører

Pål Johnsrud, advokat
Knut Westrum, advokat
Hans Bogsti, advokat
Stein Hervik, advokat
Marit Johnsrud, advokatTrude Aspelund Strand, advokat
Lene Bergum Pettersson, advokat
Silje Aasvang, adv.flm.I kontorfellesskap med:
Advokat Emil Tømmerdal Nordby
FORETAKSREGISTERET N996367045MVAVår ref.:
Sak nr.: 30850/4088

Deres ref.:

Gjøvik, 03.06.2016

KRAV OM ERSTATNING - FRYA INDUSTRIOMRÅDE - LAILA JORUNN OG KJELL AMUNDLIEN

Det vises til hyggelig møte med ordfører Arne Fossmo og teknisk sjef Jostein Gårderløyen den 19.04.2016 hvor det ble enighet om videre politisk saksgang i anledning saken. En viser også til vårt brev av 13.01.2016 til kommunen.

En ber om at saken kan behandles i formannskapet 16. juni, og i kommunestyret den 28. juni.

Som bebudet krever Laila Jorun og Kjell Amundlien å få utbetalt et beløp som en oppreisning og anerkjennelse av at det var urettmessig av kommunen å kjøpe vollen av Grasbakken i 1974/1975 i tillegg til at kommunen har betalt advokatutgiftene til Grasbakken i forbindelse med jordskifterettens behandling av saken. Hvorfor skal kommunen ved ordfører Fretheim forskjellsbehandle ved å dekke advokatutgifter til enkeltstående privatpersoner? Bemerker også at det var den samme Fretheim og Grasbakken som var grunneiernes kontaktpersoner under prosessen med salg av hele området til industriområde. Og hvis Slovarphaugen hadde fått tilbake eiendomsretten til slåttvollen ville retten til strandområdet og rettigheter til grusuttak fulgt med, og det hadde gått utover eiendommene Slovarp og Nordgard Nordrum til nevnte Grasbakken og Fretheim.

Videre kreves også en offentlig beklagelse til ekteparet Amundlien.

Amundliens krav er beregnet til kr. 1 600 000,-, og vi tilbyr at kommunen kan betale pengene over en periode på for eksempel to år.

Følgende beregning ligger til grunn for kravet:

Grasbakken solgte i 1974/75 Amundliens eiendom på 46,364 dekar (Fra Slåttvollan sør for Frya elv til grensen til industriområde), og ca. kvm. pris er fra kr. 4,20 til kr. 6,50 i området. En legger til grunn for regnestykket at vi legger oss på kr. 4,50 pr. kvm.

Altså 45 dekar x kr. 4,50

kr. 202 500,00

Kr. 202 500 i 1974 utgjør i april 2016 kr. 1 213 312, altså en prisstigning på 499,2 %.

Videre har det påløpt kostnader til advokat. I forbindelse med ankesaken til lagmannsretten ble det fakturert totalt kr. 291.280,- inkl. mva. (Beløpet inkluderer ankegebyr og utarbeidelse av faktisk utdrag.)

I tillegg til dette kommer da også det vi har fakturert Amundlien i forhold til hans ønske om gjenåpning av sak i lagmannsretten. P.t. er dette på 70.000,- + mva. Når det gjelder grensegang-saken i Jordskifteretten mot Tore Strand og Ringebu kommune i 2007 hvorpå Strand ble frifunnet, hadde Amundlien advokatutgifter pålydende kr. 85 000,-.

Som dere er godt kjent med har saken vært svært belastende og tidkrevende for Laila Jorun og Kjell, og gjennom disse årene har prosessen forårsaket store psykiske helseplager hos ekteparet i tillegg til tapt arbeidsfortjeneste. En mener at Amundlien er berettiget en oppreisning for tort og sveie gjennom alle disse årene på kr. 150 000. En tør minne om at skylddelingen for Slovarphaugen fra 1925 lå tinglyst på grunnboksbladet til 31/1 og ville blitt avdekket dersom kommunen hadde sjekket heftelsene ved frasalg og fradeling av industriområdet på 70-tallet.

Det bes om at erstatningskravet på kr. 1 600 000,- betales til klientkonto 1800 07 24277 innen 15. juli 2016, eller at kommunen innen samme dato erkjenner å være erstatningsansvarlig for Amundliens tap som følge av den urettmessige eiendomsoverdragelsen som fant sted på 1970-tallet i Frya industriområde. Om en har behov for dokumentasjon på at kommunen har betalt for advokatutgiftene til Grasbakken i anledning saken så hører vi nærmere fra dere om det - det samme gjelder også utgifter Amundlien har hatt til vårt advokatkontor.

Dersom kommunen ikke betaler beløpet eller erkjenner ansvar innen fristen, vil Amundlien sende inn en gjenåpningsbegjæring til lagmannsretten.

Med hilsen

Lene Bergum Pettersson

PLAN OG TEKNISK

Advokatfirmaet Johnsrud Skjærstad & Co AS
Postboks 194

12.02.2016

2302 HAMAR

Deres ref.:

Vår ref.: 16/83-2 3400

Ark.: GBNR - 31/6

31/6 SLOVARPHAUGEN I RINGEBU KOMMUNE

Viser til brev av 15. januar 2016 om eiendomsretten til et areal inne på Frya industriområde.

Ringebu kommune forholder seg til den rettskraftige dommen i saken
Denne saken har vært gjennom en rettsprosess og kommunen har ingen kommentar ut over det som er fremkommet i denne prosessen.

Saksbehandler: Jostein Gårderløkken, tlf. 61283072

Med vennlig hilsen

Jostein Gårderløkken
teknisk sjef

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur, i henhold til interne rutiner.

Kopi:

Arne Fossmo
Per H. Lervåg

ordfører
rådmann

ADVOKATFIRMAET
JOHNSRUD SKJÆRSTAD & CO AS

MNA

Ringebu kommune
v/ rådmann Per H Lervåg
Hanstadgt. 4

2630 RINGEBU

Pål Johnsrud, advokat
Mari Skjærstad, advokat
Knut Westrum, advokat
Hans Bogsti, advokat
Stein Hervik, advokat
Marit Johnsrud, advokat

Trude Aspelund Strand, advokat
Lene Bergum Pettersson, advokat
Silje Aasvang, adv.flm.

I kontorfellesskap med:
Advokat Emil Tømmerdal Nordby
FORETAKSREGISTERET N996367045MVA

Ansvarlig advokat:

Vår ref.: kw/lbp
Sak nr.: 30850/4088

Deres ref.:

Gjøvik, 13.01.2016

SLOVARPHAUGEN - GNR. 31 BNR. 6 I RINGEBU KOMMUNE

Vårt kontor representerer Kjell Amundlien og hans kone Laila Jorunn. Som kommunen antas å være godt kjent med, har Amundlien vært igjennom en langvarig rettsprosess med kommunen om eiendomsretten til et tidligere vollstykke/slåttvoll som ligger inne på det som i dag er kommunens industriområde ved Frya. Vollstykket fulgte med Amundliens eiendom Slovarphaugen (gnr. 31 bnr. 6) da småbruket ble fradelte gården Slovarp (gnr. 31, bnr. 1) ved skylddelingsforretning den 3. august 1925. I skylddelingen er vollstykket beskrevet som ca. 10 dekar naturlig eng beliggende: "*..... på søndre side af Frya elv nedenfor jernbanebroen, efter nedsatte markestene i grænseskjellet efter det gamle gjerde (Skigarden).*". Skylden ble satt til 0,15.

Rettsprosessen endte som kjent med at Amundlien tapte saken i Eidsivating lagmannsrett i 2011. Det vises her til dom avsagt den 17. juni 2011, sak 08-029822ASI-ELAG - vedlagt i kopi som:

B e v i s : Bil. 1: Kopi av dom

Dommen er en dissens-dom og det er etter vår oppfatning ganske så klart at rettens flertall (to dommere) her tok feil. Det er rettens mindretall som oppfattet saken korrekt og jeg oppfordrer kommunen til å lese den dissenterende lagdommerens vurderinger slik de fremgår av dommen. Jeg kommer for øvrig også til å redegjøre nærmere for grunnlaget for vår påstand om at domsresultatet er feil nedenfor.

Postadresse:
POSTBOKS 194
2302 HAMAR

Besøksadresser:
HAMAR: Heidmannsgate 2
GJØVIK: Nedre Torvgate 18

Tlf.: 62 55 02 00
Fax: 62 55 02 02
E-post: advokat@advjss.no

Klientkonto: 1800.07.24277
FORETAKSREGISTERET N985223122MVA
www.advjss.no

Grunnen til at jeg nå på vegne av Amundlien tilskriver Ringebu kommune v/rådmannen er et håp om at kommunen kan bidra til en minnelig og verdig avslutning på denne saken.

For ordens skyld viser jeg innledningsvis også til den avtalen som ble gjort med rådmann Alver i desember 2009 der det ble avklart at kommunen aksepterte at vårt kontor representerte Amundlien i sakens anledning - selv om vi bistår kommunen i andre sammenhenger. Det forutsettes at dette fortsatt gjelder. I motsatt fall ber jeg om å bli kontaktet umiddelbart.

For Laila Jorunn og Kjell Amundlien startet det hele i 2006. Forut for dette visste de at Slovarphaugen hadde et vollstykke, men de kjente ikke til beliggenheten fordi de foregående generasjonene i familien rett og slett ikke hadde brukt vollen. Årsaken er nok dels at det har ligget flomutsatt til og at arealet delvis lå innenfor det arealet som i mange år var inngjerdet og brukt til militærformål. I 2006 fant imidlertid Amundlien ved en tilfældighet ut hvor vollstykket lå. Dermed ble det også klart at arealet uberettiget var blitt solgt til Ringebu kommune i 1974 av eier av Slovarp, Jens Grasbakken.

I 2006 var Fretheim ordfører i bygda og Amundlien tok umiddelbart kontakt med han for å be om at feilen ble rettet opp. Ordfører Fretheim - som selv har grunneierinteresser i området - erklærte seg imidlertid inhabil og henviste til daværende teknisk sjef, Svein Otto Olsen. Olsen gjorde på sin side ingen ting for å løse saken. Amundlien ble derfor tvunget til å gå til jordskiftesak mot Grasbakken som var den som i sin tid urettmessig hadde solgt vollstykket til kommunen. Etter hvert som jordskiftesaken utviklet seg ble, imidlertid Jens Grasbakken tatt ut av saken med bakgrunn i salgsavtalen til kommunen. Ringebu kommune trådte dermed inn som part og overtok samtidig Grasbakkens advokat som sin prosessfullmektig (advokat Jo Are Aamot Brænden).

I etterkant sitter Amundlien igjen med en opplevelse av at Grasbakken i samarbeid med Fretheim aktivt har motarbeidet Slovarphaugens interesser fra første stund. Det er blant annet fremkommet at begge opptrådte som grunneiernes kontaktpersoner under prosessen med salg av industriområdet til kommunen. Samtidig har Amundlien avdekket at eiendommen gnr. 36 bnr. 25, som den gang var eid av Amundliens foreldre, i planprosessen og ved fradeling av industriområdet feilaktig ble benevnt som gnr. 36 bnr. 1. Feilen plasserte Slovarphaugens slåttvoll på utsiden av industriområdet. Det er vanskelig å forstå hvordan denne feilen kunne oppstå, med mindre noen aktivt har feilinformert. Samtidig

vet vi at familien Grasbakken på dette tidspunktet hadde faktisk kunnskap om at Amundlien eide en slåttvoll i dette området. Dette fremkommer blant annet av et brev som ble fremlagt i saken fra adv. Thue til Kristian Kvernflaten av 15. mars 1973 der advokaten skriver at Magne Grasbakken hadde forklart at han på 50-tallet hadde undersøkt grunnboka med sikte på å finne ut om det var foretatt noen fradeling av en konkret voll fra Slovarp. Når disse undersøkelsene ble gjort, må med skylddelingen av Slovarphaugen fra 1925 ha kommet frem. Adv. Brænden la da også frem en avskrift av den aktuelle skylddelingen som han hadde fått av familien Grasbakken og som var påstemplet uthentet den 7. oktober 1952.

I tillegg kommer at den feilbenevnte slåttvollen (gnr. 36 bnr. 25) uansett har felles grense til industriområdet. Selv om den ligger utenfor selve området, skulle Amundlien-familien ha vært nabovarslet. Det ble de heller ikke, verken i forkant av salget til kommunen eller når grensene til industriområdet skulle påses - noe som er påfallende idet alle andre naboer ble varslet i god tid før grensegangen. Et formelt nabovarsel hadde gitt Amundliens foreldre en oppfordring til å undersøke sine rettigheter i området nærmere - selv eller med bistand fra andre - slik at de kunne ivaretatt sine interesser.

Et viktig aspekt i saken er også at dersom Slovarphaugen gjennom rettssaken hadde fått tilbake eiendomsretten til slåttvollen, så ville retten til strandområdet mot Frya og dertil hørende rettigheter til grusuttak fulgt med. Det hadde fått store konsekvenser for eiendommene til Grasbakken (Slovarp) og delvis for Fretheim (Nordgard Nordrum). Disse verdifulle grusinteressene har vært kjent for nevnte grunneiere helt siden vegvesenet tidlig på 1970-tallet meldte interesse for grusforekomstene i deltaet ved Frya elv. På samme tidspunkt tok også Magne Grasbakken (far til Jens) tilbake en voll som Knut Kvernflaten hadde kjøpt av bestefaren til Kjell Amundlien der handelen dessverre ikke var blitt formalisert.

Amundlien sitter dessuten igjen med flere ubesvarte spørsmål som forsterker hans inntrykk av at ting ikke har gått riktig for seg: Hvorfor valgte eksempelvis kommunen i denne saken den samme advokaten som Grasbakken når det potensielt var en interessekonflikt mellom Ringeby kommune som kjøper og Grasbakken som selger av den omstridte eiendommen? Og betalte Grasbakken sine advokatutgifter selv eller ble de dekket av kommunen? Amundlien er også forundret over saken overhode ikke fikk omtale i lokalpressen mens den verserte. Dette til tross for at Amundlien hadde flere møter med lokale journalister. Han sitter igjen med en følelse av at dette kan skyldes Fretheim som på tidspunktet for rettsaken hadde offentlige verv i lokalavisa GD.

1)
2)

Ann

Når lagmannsrettens dom i tillegg er såpass svakt juridisk forankret som den er og direkte feil på flere punkter hva gjelder det retten bygger sin begrunnelse på, klarer ikke Amundlien å akseptere rettens resultat. For han er det viktig at sannheten blir anerkjent og den urettferdighet han føler seg utsatt for blir rettet opp. Som jeg skrev innledningsvis håper vi at kommunen nå er villig til å bidra til dette.

For at kommunen skal få en fullgod forståelse av hvorfor vi mener lagmannsrettens dom er så åpenbart uriktig, vil jeg i det følgende gi en redegjørelse over de feil vi mener avgjørelsen er beheftet med:

Bakgrunnen for at Slovarphaugen havnet i Amundliens familie, er at eiendommen gikk på tvangsauksjon i 1929. Edvard Slovarp - som var Kjell Amundliens bestefar - eide på dette tidspunktet også eiendommen Slovarp, gbnr. 31/1. Han bød under tvangsauksjonen og fikk stadfestet sitt bud på Slovarphaugen den 25.02.1930. Auksjonsskjøte fikk han imidlertid først den 05.06.1936.

Ved overdragelsen i 1936 var skylden på Slovarphaugen fortsatt 0,15 - det samme som ved utskillelsen i 1925. Når Edvard Slovarp overdro Slovarphaugen til sin datter Lovise og hennes mann, Kristian Amundlien, i 1958, var skylden fortsatt 0,15. Det skjedde altså ingen deling i hans eiertid.

Selv om Slovarphaugens skyld altså er uendret og selv om det ikke forelå noen form for dokumentasjon på det, kom lagmannsretten under dissens fram til at Edvard Slovarp formløst hadde ført slåttvollen tilbake til eiendommen Slovarp mens han eide begge eiendommer. Dette er klart feil.

Edvard Slovarp mistet selv eiendommen Slovarp på tvangsauksjon den 05.07.1935. Eiendommen ble da kjøpt av Ringebu kommune som overdro sitt bud til søstrene Gunda og Berte Slovarp. På dette tidspunktet hadde Edvard Slovarp ennå ikke fått kjøte på Slovarphaugen. Det er altså et faktum at han formelt sett ikke eide begge eiendommene samtidig. Det foreligger heller ingen konkrete opplysninger eller dokumentasjon på at han tok Slovarphaugen i sin besittelse før han fikk kjøte, enn mindre når dette eventuelt skjedde. Tvert imot fremgår det av bygdeboka "Ringebu heim og folk, band 2, Kjønnsås" at Edvard og hans familie slo seg ned på Slovarphaugen etter at han måtte gå fra Slovarp. Det fremlegges som

B e v i s : Bil. 2: Kopi av bygdeboka

Hertil kommer at det på auksjonsskjøtet fra 1936 fremgår at Ringeby Sparebank først den 04.06.1936 ga påtegning om at auksjonsvilkårene var oppfylt - se bilag 4. Mye kan derfor tyde på at årsaken til at Edvard Slovarp ikke fikk auksjonsskjøte før i 1936 var at han ikke hadde oppfylt auksjonsvilkårene. Og dersom han verken hadde betalt eller tatt Slovarphaugen i bruk, kan han vanskelig ha overført slåttvollen til Slovarp.

Og uansett: det går kun fem år fra Edvard Slovarp får stadfestet sitt bud på Slovarphaugen til han mister eiendommen Slovarp. Lagmannsretten har ikke foretatt noen vurdering av rimeligheten av sin fortolkning opp mot dette forholdet. Det er heller ikke vurdert hvilken motivasjon han eventuelt skulle hatt for å gjøre noe slikt. Spesielt ikke siden grunnlaget for tvangsauksjonen på Slovarp var en utpanting som ble tinglyst 05.11.1931 - altså allerede året etter at han fikk sitt bud på Slovarphaugen stadfestet. Det fremlegges som

B e v i s : Bil. 3: Kopi av auksjonsprotokollen

Det gir ikke mening at Edvard Slovarp skulle tilføre den eiendommen han hadde fått utpantet og sto i fare for å miste deler av arealene på sin andre eiendom Slovarphaugen.

Hertil kommer at samme person, lensmann Kr. A. Dahl, deltok ved og signerte på formelle dokumenter både ved tvangsauksjonen for Slovarphaugen i 1929, ved utstedelsen av auksjonsskjøtet i 1936 og da Kjell Amundliens foreldre overtok eiendommen i 1958. Det har formodningen for seg at dersom deler av eiendommen var blitt avgitt i dette tidsrommet, ville lensmann Dahl vært kjent med dette og tatt opp nødvendigheten av å formalisere fradelingen og endre skylden. Dersom det hadde medført riktighet at Edvard Slovarp hadde gitt bort slåttvollen så hadde han utsatt seg selv for å betale mer skatt av eiendommen enn det han var forpliktet til å gjøre. Dette fordi matrikkelskyld på denne tiden dannet utgangspunktet for beregningen av eiendommens skatteplikt. De var meget nøye med å justere skylden når eiendommer ble større eller mindre ved kjøp og salg i denne perioden, og det var lensmann Dahl som hadde som oppgave å kreve inn slik skatt. Det burde derfor veie tungt at lensmannen har skrevet under på at skylda er riktig. Se for øvrig bilag 8 om forklaring på matrikkelskyld.

Til dokumentasjon fremlegges som

B e v i s : Bil. 4: auksjonsprotokoll av 20.01.1930 og
auksjonsskjøte av 05.06.1936
Bil. 5: Skjøte til Lovise og Kristian Amundlien
av 27.03.1958
Bil. 6: Forklaring på matrikkelskyld

B e v i s : Bil. 7: Kopi av rettsboken for Sør-Gudbrandsdal herredsrett

Det lagmannsretten ikke har hensyntatt, men som underbygger at vollen aldri ble tilbakeført til Slovarp, er den passivitet de nye eierne av Slovarp utviste i årene etter 1935. For det første sørget de aldri for å få formalisert sitt eierskap til slåttvollen. Det ville vært naturlig, dersom de hadde fått informasjon om at Edvart Slovarp hadde ført vollen tilbake til Slovarp rett forut for deres tvangsauksjonskjøp.

Videre forklarte Jens Grasbakken - Berte og Gunda Slovarps rettsetterfølger - under ankeforhandlingen at han ikke visste noe om den aktuelle slåttvollen før i 2004 (noe vi for øvrig altså mener han ikke kan ha troverdighet på, ref. det som er sagt om dette tidligere). Men: dersom faktum hadde vært slik lagmannsrettens flertall legger til grunn, burde dette uansett vært noe han tidlig fikk greie på. Familien Grasbakken flyttet inn i hovedhuset på Slovarp i 1948, mens tidligere eier Gunda Slovarp fortsatt bodde i føderådsbygningen sammen med sin søster Marie. Den andre tidligere eieren, Berte, bodde bare 1 kilometer lenger sør - på eiendommen Nordrum. Alle tre søstrene hadde i tillegg føderådskontrakt med Grasbakken. Forholdene var nære og det var daglig kontakt mellom søstrene og Grasbakken. Det er i en slik sammenheng helt usannsynlig at en tilbakeføring av slåttvollen ikke ville blitt omtalt fra søstrenes side. Det er nylig utgitt en bygdebok med illustrasjon over tunet på Slovarp som underbygger dette. Det fremlegges som

B e v i s : Bil. 8: Kopi av siden om Slovarp i bygdeboka

I tillegg kommer jo det faktum at Amundlien som tidligere omtalt feilaktig ikke ble varslet i forbindelse med frasalg og fradeling av industriområdet på 70-tallet. Den feilen som da ble begått forklarer i seg selv enkelt det retten i dommen beskriver som deres passivitet.

Uavhengig av hvorvidt de ble feilaktig informert av grunneiernes kontaktmenn, tillå ansvaret for å varsle kommunen som initiativtaker og offentlig myndighet. Som kjøper av arealene hadde kommunen dessuten en selvstendig undersøkelsesplikt og med en etter vår oppfatning høyere aktsomhetsnorm enn for ordinære borgere. Skylddelingen for Slovarphaugen fra 1925 lå tinglyst på grunnboksbladet til 31/1 og ville blitt avdekket dersom kommunen hadde sjekket heftelsene. Eventuell tvil om eierskapet burde derfor under enhver omstendighet kommet Amundlien til gode, ikke motsatt.

Med bakgrunn i overnevnte mener vi å ha et solid grunnlag for å hevde at lagmannsrettens dom er feil. Vi ber følgelig om at rådmannen ser på saken med «nye øyne» og at kommunen i forlengelsen av dette sier seg villig til å komme med en offentlig beklagelse til ekteparet Amundlien, samt utbetaler vår klient et

beløp som en oppreisning og anerkjennelse av at det var urettmessig å kjøpe vollen av Grasbakken.

Dersom kommunen ikke er villig til å bidra til en slik løsning av saken, varsles det herved ordensmessig om at Amundlien vil se seg nødt til å sende inn en gjenåpningsbegjæring til lagmannsretten hva gjelder den del av dommen der Ringebu kommune er motpart. Det vil da fremtvinge seg en ny rettsprosess som selvsagt vil være belastende for begge parter, men Amundlien opplever saken som så urettferdig at han altså ikke kan leve med domsresultatet slik saken nå står. Dette håper vi kommunen forstår.

Ordfører Arne Fossmo mottar kopi av dette brev.

Med hilsen

Lene Bergum Pettersson